Biserica primară

Biserica primară

— O nostalgică privire retrospectivă —

Mulţi creştini simt astăzi, când citesc Noul Testament, nostalgia Bisericii de la începutul creştinismului. Atunci lucrurile din Biserică păreau atât de simple. Astăzi există vaste organizaţii religioase competitive. Ele sunt puternice mişcări care se insinuează în reforme politice şi sociale. Oare simplitatea şi spiritualitatea Bisericii primare s-au dus pentru totdeauna?

De-a lungul secolelor au existat adunări individuale care s-au retras din curentul dominant al creştinătăţii şi s-au decis să se întoarcă la Sfintele Scripturi ca la singurul lor îndrumător. Acele mici adunări creştine au fost ignorate foarte mult de creştinismul organizat, dar au cunoscut adevărate binecuvântări spirituale şi au avut o nespusă bucurie, căutând să fie plăcute Domnului în toate privinţele. Care erau trăsăturile specifice ale acelor adunări de la început?

Atracţia faţă de o Persoană

Primii ucenici au rămas uniţi nu prin calitatea de membri într-o organizaţie, ci prin devotamentul lor faţă de o Persoană. Ei au auzit chemarea Domnului Hristos şi au devenit urmaşii Lui (Matei 4.18- 20). Întreaga lor viaţă a fost centrată pe Persoana Domnului Isus Hristos, învăţând de la El, ascultându-L pe El, iubindu-L pe El. Această relaţie spirituală dintre ei şi Domnul lor a fost cu adevărat personală şi s-a revelat într-un fierbinte devotament faţă de El. Apostolul Petru a dat glas sentimentului lor comun când a spus: „ Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, nicidecum nu Te voi tăgădui" (Marcu 14.31).

După înălţarea Domnului Hristos la cer, noi ucenici s-au adăpat din acelaşi duh. Ei au vestit Numele lui Hristos (Fapte 4.12, 18), au botezat în Numele Lui (Fapte 10.48), s-au adunat în Numele Lui (Matei 18.20), au făcut minuni în Numele Lui (Fapte 3.6), au înfruntat împotrivire în Numele Lui (Fapte 4.18-20), au suferit cu bucurie pentru Numele Său (Fapte 5.41). Este de mirare că ei au început să fie chemaţi „creştini" (Fapte 11.26) de către lume?

Credincioşii de astăzi care sunt însufleţiţi de acest duh părăsesc toate felurile de denominaţii ecleziastice şi se bucură să poarte Numele Domnului Hristos înaintea lumii. Ei doresc să folosească numai termenii găsiţi în Biblie pentru creştini, cum sunt: credincioşi, fraţi, sfinţi. Pentru ei Scriptura este încă relevantă: „Şi totul, orice faceţi în cuvânt sau în faptă, faceţi toate în Numele Domnului Isus, mulţumind lui Dumnezeu Tatăl prin El" (Coloseni 3.17).

Supunerea faţă de Cuvânt

Pentru credincioşii din acele zile de la începutul Bisericii, singura autoritate era Cuvântul lui Dumnezeu. Vechiul Testament exista deja şi, în timp ce Noul Testament începea să fie scris, a fost recunoscut ca având aceeaşi autoritate (2 Petru 3.15-16). Apostolii puneau accentul pe învăţătura celor dintâi credincioşi (Fapte 2.42). Nu le poruncise Domnul „învăţându-i să păzească toate câte v-am poruncit" (Matei 28.20)? Vieţile oamenilor care au trăit independent de Dumnezeu trebuia să fie modelate acum de învăţătura Cuvântului. Cea mai remarcabilă lucrare a Adunării primare în strângerile laolaltă ale credincioşilor a fost învăţătura apostolilor (Fapte 2.42). Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să-şi reverse lumina asupra oricărui aspect al vieţii. Aceia care trăiesc în întuneric trebuie acum să meargă în lumină (1 Ioan 1.6-7). Nu s-a recurs la o autoritate mai înaltă. „Dacă cineva se consideră a fi profet sau spiritual, să recunoască cele ce vă scriu, că sunt poruncă a Domnului" (1 Corinteni 14.37). Cei care astăzi vor să urmeze modelul spiritual al Adunării primare trebuie să pună accentul pe autoritatea absolută, neschimbată, a Cuvântului lui Dumnezeu pentru toate problemele legate de credinţă şi de purtarea creştină. Dacă Dumnezeu n-a vorbit, atunci omul niciodată nu poate cunoaşte adevărul spiritual.

Conducerea de către prezbiteri

Adunările de la început erau ca familiile, familii ale oamenilor Iui Dumnezeu. Unii erau tineri în credinţă, iar alţii mai maturi în cunoaşterea Domnului şi a Cuvântului Său (1 Ioan 2. 13-14). În ori ce familie trebuie să fie o conducere şi aceasta este valabil şi pentru adunarea locală. După ce o adunare fusese formată şi avusese strângeri laolaltă pentru un timp, primii misionari s-au întors şi au indicat pe cei care erau calificaţi să preia conducerea şi răspunderea pentru îndrumarea şi păstorirea credincioşilor (Fapte 14.21-23). Mai târziu calificările pentru o asemenea conducere erau specificate în detaliu, pentru generaţiile următoare, ca să le urmeze (Tit 1.5-9; 1 Timotei 3.1-7). Pentru ca cineva să devină conducător trebuie să aibă o bună cunoaştere a Bibliei, să fie din punct de vedere moral fără prihană şi să aibă o casă bine cârmuită şi chivernisită.

Aceşti conducători sau cârmuitori se numeau prezbiteri (bătrâni) sau episcopi (supra- veghetori) şi erau păstorii turmei (Fapte 20.28). Răspunderea lor era foarte mare. Va fi o zi când ei vor trebui să dea socoteală pentru lucrarea încredinţată în mâinile lor (Evrei 13.17). În fiecare adunare locală era un grup de bărbaţi care slujeau în această responsabilitate; niciodată nu era un singur prezbiter sau păstor. „Biruinţa vine prin marele număr de sfetnici" (Proverbe 11.14). Misionarii de la începutul creştinismului lăsau fiecare adunare în grija unor astfel de prezbiteri locali. Nu era autoritate mai mare, nici federaţie de biserici, nici episcop peste o dioceză sau un supraveghetor (conducător) peste o anumită regiune. Totul era minunat, încântător de simplu. Cârmuirea adunării era lăsată în mâinile unor bărbaţi spirituali, locali, care au putut cel mai bine să ia deciziile, care îndrumau lucrarea lăsată în grija lor.

Libertatea pentru Duhul Sfânt

Fiecare adunare locală era lăsată sub îngrijirea unui grup de prezbiteri care aveau Sfânta Scriptură ca o carte de călăuză (Fapte 20.32). Apostolii aveau o foarte mare încredere în Cuvântul lui Dumnezeu, ca fiind suficient pentru creşterea şi călăuzirea spirituală a credincioşilor (2 Timotei 3.16-17). Alături de această Carte, ei îi lăsau pe prezbiteri cu siguranţa imperturbabilă că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu va continua să lucreze în inimile şi vieţile lor. Apostolul Pavel le scria credincioşilor din Filipi: „fiind încredinţat chiar de aceasta, că Cel care a început în voi o

lucrare bună o va sfârşi până în ziua lui Isus Hristos" (Filipeni 1.6).

Domnul Isus Însuşi promisese că vor primi o putere de sus pentru mărturie când se va coborî Duhul Sfânt (Fapte 1.8). Apostolii au ştiut într-un fel minunat că această putere îi va face în stare să vorbească cu îndrăzneală în Numele Domnului Isus, indiferent de opoziţia mai-marilor norodului (Fapte 4.19- 20). Evanghelia se răspândea ca un foc continuu în lumea romană, alimentat de Duhul lui Dumnezeu.

Când apostolii au lăsat mici grupuri de creştini în urma lor, ei au procedat aşa cu încrederea că Duhul Sfânt care-i condusese pe ei la Hristos va continua să-i conducă şi să-i împuternicească şi pe aceştia. Ei au crezut că El va ridica daruri spirituale între ei pentru creşterea credincioşilor (Efeseni 4.11;- 1 Corinteni 12. 4-7).

Fiecare credincios a fost învăţat că avea o funcţie pe care trebuia s-o împlinească în trupul spiritual local al lui Hristos (1 Corinteni 12.12). Fiecare era conştient că era acum templul Duhului Sfânt (1 Corinteni 6.19) şi că însăşi viaţa din Dumnezeu trebuia să fie clar exprimată în el.

Aceste adunări incipiente au încurajat exersarea darului fiecărei persoane. Aici nu există împărţire în cler şi laici, cu predicarea Evangheliei rezervată unei clase privilegiate. Cele mai multe din strângerile laolaltă erau fără ceremonie, familiale, la care luau parte numeroşi credincioşi. Toţi bărbaţii care aveau un îndemn lăuntric inspirat puteau să se roage în public (1 Timotei 2.8). În strângerile laolaltă mixte (de fraţi şi surori) ale adunării, bărbaţii preluau conducerea pentru desfăşurarea lucrării (1 Corinteni 14.34). Alţii puteau conduce grupul propunând o cântare sau dând învăţătură sau un îndemn credincioşilor. În acest mod, feluritele daruri din adunare au început să se manifeste şi au devenit cunoscute grupului de creştini (1 Corinteni 14.26). Cu timpul, unii aveau să devină cunoscuţi ca profeţi şi învăţători. Totuşi, întotdeauna exista oportunitatea ca o nouă voce să fie auzită şi un nou dar să se arate (1 Corinteni 14.31). Nu este de mirare că apostolul Pavel vorbeşte despre Adunare ca de un trup în care fiecare mădular trebuie să contribuie cu partea lui (Efeseni 4.11-16).

Cina Domnului

Variatele lucrări desfăşurate în strângerile laolaltă ale primelor adunări creştine sunt menţionate în Fapte 2.42: „Şi ei stăruiau în învăţătura şi în comuniunea apostolilor, în frângerea pâinii şi în rugăciuni". Învăţătură, comuniune, frângerea pâinii (cina Domnului) şi rugăciune - acestea au marcat strângerile laolaltă de la începutul Adunării. Porunca Domnului lor, „faceţi aceasta în amintirea Mea" (Luca 22.19), era încă proaspătă în gândirea lor. Uneori, în dragostea şi înflăcărarea lor, ei puteau să-şi amintească de El zilnic (Fapte 2.46). Mai târziu, adunările au adoptat practica de a avea Cina Domnului în fiecare duminică (Fapte 20.7).

Era un moment solemn în strângerile lor laolaltă pentru frângerea pâinii, un timp de intensă închinare şi veneraţie când mai mulţi fraţi conduceau în rugăciune de mulţumire şi de laude, după care urma împărţirea pâinii frânte şi a vinului. Inimile credincioşilor erau topite în prezenţa lui Dumnezeu, în timp ce îşi aminteau de agonia Mântuitorului pe cruce. Pâinea şi vinul erau numai simboluri pentru a împrospăta şi ajuta amintirea jertfei Domnului Isus pe crucea de pe Golgota: un trup frânt şi sânge vărsat pentru ispăşirea pă-catelor noastre şi răscumpărarea sufletelor lor. Adunările de la început prindeau deseori devotamentul lor faţă de Domnul Hristos prin comemorarea Lui în acest fel. Creştinii au astăzi o disperată nevoie de o devoţiune asemănătoare faţă de Domnul Hristos (1 Corinteni 11.23-26).

Venirea Domnului Isus pentru ai Săi

Ca oameni credincioşi întorşi de la Masa Domnului cu ochii umezi, ei trebuia apoi să înfrunte o lume ostilă. Inimile lor erau pline de dragoste frăţească (Fapte 2.44- 45). Ei erau preocupaţi profund faţă de cei care nu-L primiseră încă pe Domnul Hristos — fară El oamenii erau sub condamnare (Fapte 4.12).

Ei vesteau Evanghelia oriunde se duceau, spunând oamenilor despre acest minunat Mântuitor al lor. Totdeauna erau marcaţi ca oameni care-L aşteptau pe Dom- nul Hristos să Se întoarcă pentru ai Săi. Nici un grup nu poate să spună că este cu adevărat creştin, dacă nu este marcat de o adâncă credinţă în revenirea Domnului Hristos:

„V-aţi întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiţi unui Dumnezeu viu şi adevărat şi să aşteptaţi din ceruri pe Fiul Său" (1 Tesaloniceni 1.9-10).

Fiecare adunare creştină se socotea o ceată de călători din cer, aşteptând cu dor revenirea împăratului (Filipeni 3.20). Atunci şi nu înainte de acel timp, toate speranţele lor urmau să fie împlinite. Aceasta a fost „fericita speranţă" care înălţa inimile lor şi-i făcea să cânte.

Ultima rugăciune din Biblie este rostită cu un suspin de dor: „ Vino, Doamne Isuse!" (Apocalipsa 22.20).

Simplitate, spiritualitate, putere ... ne produc un dor pentru acele zile ale Adunării de la începutul creştinismului. Dumnezeu este Acelaşi şi, de-a lungul anilor, mici grupuri de creştini s-au întors la simplitatea Adunării primare şi au găsit binecuvântarea lui Dumnezeu. Nu există o cale mai bună de a face lucrarea lui Dumnezeu. „Dacă ştiţi acestea, fericiţi sunteţi dacă le veţi face " (Ioan 13.17).

clickbible.org